

overstige 30 dage. Målsætningen for behandlingstiden ved domstolene er angivet til 37 dage. Heraf udgør berammelsestiden, dvs. tiden, fra sagen modtages i retten, til domsforhandlingen kan indledes, 30 dage, mens der er afsat 7 dage til domsforhandling og domsafsigelse. For strafafsoningen af voldsdomme er målsætningen fastsat således, at afsoningen for dømte, som ikke er varetægtsfængslede, skal iværksættes senest 30 dage efter, at der foreligger fuldbyrdelsesordre. Det er samtidig forudsat, at politiet giver fuldbyrdelsesordre umiddelbart efter, at der er afgivet ankeafkald, efter ankefristens udløb eller efter, at anke dom er afsagt.

Der er en væsentlig samfundsinteresse i at få behandlet voldtægtssager hurtigt. Hensynet til offeret taler ligeledes for en hurtig sagsbehandling. Det foreslås, at voldtægtssager, hvor der er så meget desto mere grund til at få sagerne fremmet hurtigst muligt, bliver omfattet af målsætningen for behandlingen af voldssager.

Ad punkt 6: Erstatningsnævnets praksis, hvorefter erstatning er betinget af, at der foretages politianmeldelse inden 24 timer efter gerningstidspunktet, ændres, således at det alternativt kan lægges vægt på henvendelsen til centre for voldtægts ofre.

Af Offererstatningsnævnets beretning for 2002 fremgår bl.a. i afsnit 6.9: Kravet om anmeldelse af lovovertrædelsen til politiet uden unødigt ophold, offererstatningslovens § 10:

»Efter offererstatningslovens § 10, stk. 1, er erstatning fra staten betinget af, at lovovertrædelsen uden unødigt ophold er anmeldt til politiet. Politiets efterforskning vil normalt være en forudsætning for, at det kan konstateres, at der har foreligget en straffelovs overtrædelse, og hermed tillige nødvendig for at sikre mod misbrug af erstatningsordningen. En hurtig politianmeldelse vil i almindelighed fremme muligheden for at opklare sagen og dermed i givet fald tilvejebringe grundlag for en retsforfølgning af skadevolder, således at skadevolderen kan blive pålagt at betale erstatning til skadelidte.

I nævnets praksis anses en politianmeldelse, der er indgivet inden 24 timer efter gerningstidspunktet, i almindelighed for indgivet uden unødigt ophold. Hvis det har været umuligt for skadelidte på grund af sin til-

stand (f.eks. bevidstløshed) at indgive politianmeldelse, må fristen regnes fra det tidspunkt, hvor det var muligt for skadelidte at indgive politianmeldelsen, eventuelt telefonisk.

For skader, der indtrådte til og med udgangen af 2001, var det i lovens hidtidige affattede bestemmelse i § 10, stk. 2, angivet, at erstatning kan ydes i særlige tilfælde, selv om betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt.

...

For skader, der er indtrådt den 1. januar 2002 og senere, jf. lov nr. 463 af 7. juni 2001 om ændring af erstatningsansvarsloven og offererstatningsloven m.v. (betænkning nr. 1383/2000), er det i den nu affattede bestemmelse i lovens § 10, stk. 2, anført:

»Bestemmelsen i stk. 1 kan fraviges, hvis forholdene taler for det.«

Ifølge lovens forarbejder er der med den ændrede formulering i stk. 2 tilsigtet en vis lempelse af kravet i forhold til den hidtidige praksis. Det er i denne forbindelse i forarbejderne nævnt, at der således kan dispenseres fra kravet i tilfælde, hvor offeret som følge af forbrydelsen har befundet sig i en choktilstand (uden at være bevidstløs) og som følge deraf ikke inden for det første døgn har rettet henvendelse til politiet eller til andre, som kunne vejlede om kravet om politianmeldelse. Det er endvidere nævnt, at der f.eks. kan være tale om en ældre person, der bor alene, eller en medtaget person, som efter besøg på skadestuen tager hjem for at hvile og derfor først anmelder forholdet mere end et døgn efter. Det er endelig nævnt, at det fortsat er en betingelse for at fravige hovedreglen, at der kan henvises til konkrete omstændigheder i den enkelte sag, som taler for en dispensation fra den almindelige frist.«

Forslagsstillerne finder, at nævnets praksis, hvorefter der fokuseres på anmeldelsen til politiet, er nødvendig og urimeligt restriktiv i forhold til voldtægts ofre, og foreslår derfor, at praksis ændres således, at det alternativt tilægges betydning, at voldtægts offeret uden unødigt ophold henvender sig til centre for voldtægts ofre. Det forudsættes i øvrigt, at dispensationsmuligheden for så vidt angår det tidsmæssige aspekt i stk. 2 fastholdes. Netop voldtægts ofre vil ofte befinde sig i en choktilstand som angivet i forarbejderne til stk. 2, hvorfor det er nødvendigt, at praksis ikke for kategorisk lægger sig fast på en 24-timers-regel.